

Тѣй нѣкога първиятъ пролѣтенъ день минавахъ. А надвечерь, кога събрани около баба Краса ни заразправя за светитѣ четирисеть мѣченици какъ сж страдали за светата вѣра, съ умиление я гледахме какъ пролива сълзи, горката. Плачеше тя, милостивата, че за права Бога четирисеть души сж стаѣли мѣченици. А ако тя бѣ жива да види какво става днесъ, когато не по 40 души за права Бога умиратъ, не и четирисеть пѣти по четирисеть! — Какви ли би сълзи поронила?

Лекъ вѣтрецъ тихо повѣя и минзухаритѣ, сѣкашъ доловиха моитѣ мисли и челца леко обориха. Погледа ми мина по край тѣхъ и се къмъ Мая-дагъ унесе: — орелътъ още се надъ него виеше и бавно крила прѣмѣта.

И когато и той изморенъ замашно крила приплѣсна и пое къмъ свѣтли далнини — нѣщо се сѣкашъ отъ гърди откъсна. Изчезна и сетня дيريا на неговитѣ крила и Мая-дагъ, остана сираче.

— Какъ ти завиждамъ, волна птицо! — се изтрѣгна изъ наболѣли гърди въздишка.

И лудо пожелахъ неговата свобода — и почувствувахъ четирисеть пѣти по-силно гнета на веригитѣ, които ме привързваха къмъ плиткия ровъ.

